

واکاوی نگرش هویتی ابن‌قتیبہ دینوری؛ زمینه‌ها و دلایل تکوین رویکرد اسلام‌گرایانه در ایران

رضا شجری قاسم‌خیلی^۱

چکیده

در این پژوهش، زمینه‌ها و دلایل شکل‌گیری رویکرد اسلام‌گرایانه در ایران با محوریت نگرش هویتی ابن‌قتیبہ دینوری، تحلیل و بررسی می‌شود. هدف پژوهش حاضر، نشان‌دادن ریشه و تبار دیدگاه اسلام‌گرایانه، واکاوی زمینه‌ها و دلایل تکوین رویکرد اسلام‌گرایانه در ایران است. بررسی تغییرات فرهنگی و تحول هویتی در میان برخی از ایرانیان در دوران اسلامی، از دیگر اهداف اصلی این جستار به شمار می‌رود. به نظر می‌رسد مطالب ضدایرانی و عرب‌مآبانۀ اسلام‌گرایانی چون ابن‌قتیبہ دینوری، واکنشی تند به برخی از شعوبیان افراطی بوده که مجموعه‌ای از تفکرات افتخار به تاریخ، ذم و تحقیر اعراب، به سخره گرفتن آداب و قواعد اسلام و... را در خود داشتند. بی‌گمان یکی دیگر از دلایل تکوین جریان هویتی اسلام‌گرا در ایران دوران نخستین اسلامی و تفضیل عرب بر عجم از جانب آنها، شدت تمایلات اسلام‌گرایانۀ این گروه و عدم تمایز بین عرب و دین اسلام بوده است. به دیگر سخن، بینش اسلام‌گرایانه، افزون بر عدم تمایز بین اسلام و عرب، برآمده از ارادت و تعصب این دانشمندان ایرانی به دین اسلام بود.

روش انجام این پژوهش در سطح داده‌شناسی، روش تحقیق اسنادی تاریخی و کتابخانه‌ای و در سطح ارزیابی داده‌ها و تجزیه و تحلیل آنها، با مدل توصیفی - تحلیلی است.

واژگان کلیدی

ابن‌قتیبہ دینوری، اسلام‌گرایی، شعوبیه، ابوریحان بیرونی، بدیع الزمان همدانی.

۱. استادیار گروه تاریخ دانشگاه مازندران. r.shajari@umz.ac.ir

تاریخ دریافت: ۹۶/۰۱/۲۵ تاریخ پذیرش: ۹۶/۰۴/۳۰

فروپاشی ساسانیان در پی حمله اعراب و برآمدن اسلام، پایه‌های همبسته سیاسی و دینی هویت ایرانی را سست نمود و یکپارچگی آن را برهم زد. حکومت جهانی اسلام، که در قالب خلافت اسلامی ظهور یافت، جای حکومت ایرانی را گرفت و دین اسلام در طول سه قرن، جایگزین دین زرتشتی شد و ایرانشهر یا قلمرو پادشاهی ایران نیز فرو ریخت. در نتیجه تحولات پیش آمده پس از فتح ایران، بسیاری از عناصر و مؤلفه‌هایی که ایرانیان با اتکا به آنها، از یک طرف به تعریف «خود» پرداخته و از طرفی دیگر خودشان را از «دگرشان» متمایز می‌نمودند، دستخوش تغییرات اساسی و یا نابودی و زوال شد و آنان را با بحران هویت روبه‌رو ساخت.

ایرانیان پس از سقوط سلسله ساسانیان، برخی از مهمترین عناصر تشکیل‌دهنده و معرف «خود» را از دست دادند؛ در حالی که هنوز ارزش‌ها و عناصر جدیدی جایگزین عناصر قدیمی نشده بود، شک و تردید نسبت به ارزش‌ها و آموزه‌های کهن، جای ثبات و اطمینان را گرفت و «پراکندگی»، جای «انسجام» نشست. این همان دوره بحران هویت است که طی قرن اول هجری به وضوح مشاهده می‌شود. از این رو، در مواجهه با وضعیت جدید، جریان‌های گوناگون هویتی در ایران شکل گرفتند:

الف) ایران‌گرایان: گروهی از ایرانیان نخواستند و یا نتوانستند با شرایط جدید سازگار شوند و با نفی و انکار شرایط جدید، سعی نمودند همچنان با اتکا به عناصر و مؤلفه‌های هویتی ایران باستان، خود را معرفی کنند و با دگرشان متمایز سازند. با گذر از برخی تفاوت‌های جزئی و قابل اغماض، ویژگی‌های کلی این دسته را می‌توان این‌گونه برشمرد: اصرار در حفظ و نگهداری دین کهن و عدم پذیرش دین اسلام و یا قبول مصلحت‌اندیشانه دین جدید؛ سعی و تلاش آگاهانه در حفظ، توسعه و ترویج آداب و سنن و فرهنگ ایرانی و همچنین نفی عرب، فرهنگ عربی و آنچه منسوب به اعراب بوده است؛ ذکر تاریخ و افتخارات تاریخی ایرانیان و سعی در زنده نگه‌داشتن آن و معرفی خود در پرتو شکوه گذشته و امید و آرزوی اعاده آن؛ یکی دانستن نژاد عرب و دین اسلام و نفی و انکار هردوی آنها. بسیاری از شعوبیان افراطی و موبدان را می‌توان در دسته اخیر جای داد.

ب) ایران - اسلام‌گرایان: این گروه از ایرانیان، تلاش نمودند با شرایط جدید به نحوی شایسته کنار آیند و میان ایرانیّت و اسلام، نوعی سازش و آشتی ایجاد نمایند. به بیان دیگر، نه گذشتگانیشان را انکار نمودند و نه شرایط جدید را با تعصب به گذشته رد کردند؛ بلکه هم عناصری از اقوام تازه‌وارد را پذیرفتند و هم به گذشته خود می‌بالیدند و خود را با آنکا به هر دو عنصر ایرانیّت و اسلامیّت معرفی می‌کردند.

ج) اسلام‌گرایان: جمعی از ایرانیان، نه تنها به دین جدید درآمدند، گذشته خود را به عنوان دوران جهل و شرک و پلیدی انکار نموده و غرق در شرایط جدید شدند. این گروه، خود را تنها با عناصر و مؤلفه‌های جدید و عمدتاً دینی تعریف می‌کردند. به اسلام و در برخی مواقع به فرهنگ عرب می‌بالیدند و عرب را با اسلام برابر پنداشته و با کسانی که قوم عرب را تحقیر می‌کردند، به مقابله می‌پرداختند و از نیش قلم و زبان ایرانیانی که ایران باستان و موارث ایران را زمینه تفاخر خود قرار می‌دادند، در امان نبودند. عدم تفکیک بین اسلام و عنصر عرب، توسعه ترویج آداب و سنن اسلامی - عربی، عدم توجه به حفظ و ترویج موارث فرهنگی ایران و حتّی رد و انکار آداب و رسوم و عقاید ایرانی^۱، از دیگر ویژگی‌های اسلام‌گرایان به شمار می‌رفت.

در این پژوهش، برآنیم به تحلیل و بررسی زمینه‌ها و دلایل شکل‌گیری رویکرد اسلام‌گرایانه در ایران با محوریت نگرش هویتی ابن‌قتیبه دینوری پردازیم. هدف پژوهش حاضر، نشان‌دادن ریشه و تبار دیدگاه اسلام‌گرایانه، واکاوی زمینه‌ها و دلایل تکوین رویکرد اسلام‌گرایانه در ایران است. بررسی تغییرات فرهنگی و تحول هویتی در میان برخی از ایرانیان در دوران اسلامی، از دیگر اهداف اصلی این جستار به شمار می‌آید.

روش انجام این تحقیق در سطح داده‌شناسی، روش تحقیق اسنادی تاریخی و کتابخانه‌ای است و در سطح ارزیابی داده‌ها و تجزیه و تحلیل آنها، با مدل توصیفی - تحلیلی می‌باشد.

۱. همان‌گونه که در ادامه خواهد آمد، ابن‌قتیبه برخلاف اسلام‌گرایانی چون بیرونی، صاحب‌بن‌عباد و بدیع‌الزمان همدانی که فاقد این ویژگی اخیر بوده‌اند، در حفظ و ترویج موارث فرهنگی ایران فعال بوده است.

بحث نظری

از آن زمان که انسان احساس کرد باید به «کیستی» و «چیستی» خود و این پرسش که من «که» و «چه کسی» هستم پاسخ گوید، مقوله‌ای به نام هویت شکل گرفت. درباره اهمیت هویت اجتماعی آوده‌اند: «انسان، بدون وجود راهی برای دانستن این که دیگران کیستند و بدون درک این که ما خود کیستیم، غیرقابل تصور است» (جنکینز، ۸). هویت عبارت است از: «تعریف خود^۱ در ارتباط با دیگران^۲» (Brown, 771) و در مفهومی کلی، هویت به «ظرفیت یک فرد یا یک گروه برای به رسمیت شناختن خود و نیز به رسمیت شناخته شدن توسط دیگران» (Sciolla, 335) تعریف شده است.

بحران هویت، در نتیجه ناتوانی فرد در دستیابی به یک معنا و مفهوم پایدار و منسجم از خود شکل می‌گیرد (شرفی، ۲۷۴). به بیان دیگر، بحران هویت زمانی به وجود می‌آید که شخص یا گروه در برابر انتخاب بین این و آن قرار گیرد؛ یعنی در تنگنای سرگردانی و سردرگمی قرار گرفته و نداند کدام عنصر، تعریف‌کننده اوست (احمدی، ۱۷۶). در اینجاست (زمان بحران هویت) که تردید و ابهام، جای انسجام و ثبات را می‌گیرد و ضرورت جدید شدن، برجسته می‌شود (Mercer, 1990: 4). از بین رفتن و یا تغییر ماهیت دادن عناصر و مؤلفه‌های هویت‌ساز، از علائم و نشانه‌های بحران هویت است؛ حتی در صورتی که شک و تردید نسبت به آنها روا داشته شود، می‌توان از وقوع بحران هویت صحبت کرد (نقیب‌زاده، ۳۴۵).

ادبیات و فرضیات تحقیق

درباره موضوع این تحقیق، پژوهشی مستقل انجام نشده است؛ اما مطالعاتی صورت گرفته است که به نحوی در ارتباط با موضوع مورد نظر ماست. کتاب «نهضت شعوبیه» به طور مبسوط به زمینه‌های شکل‌گیری جریان شعوبیه، معرفی شعوبیان برجسته و مشاهیر مخالفین شعوبیه، از جمله ابن‌قتیبه دینوری می‌پردازد. نویسنده هرچند اطلاعات ارزشمندی از شعوبیان و ابن‌قتیبه ارائه می‌دهد؛ اما با تحلیلی ساده‌انگارانه، رویکرد

۱. Self.

۲. Others.

دینوری را بررسی می‌کند. ذکاوتی، در مقاله «سیری در عیون‌الخبار ابن‌قتیبہ دینوری»، به ترجمه قطعاتی از کتاب عیون‌الخبار که دارای نکات اخلاقی، تاریخی و علمی است، اقدام نموده است. نویسندگان مقاله «بررسی تطبیقی آئین سپاهی‌گری ایران باستان با استناد به عیون‌الخبار ابن‌قتیبہ و شاهنامه فروسی» به تکنیک‌های ارتش ایران باستان در جنگ، دفاع، آرایش سپاه، تاکتیک‌های نظامی و... مندرج در عیون‌الخبار و شاهنامه توجه نمودند و نشان دادند که مأخذ هر دو کتاب همان خدای‌نامه‌ها و آیین‌نامه‌های ترجمه‌شده به زبان عربی بوده است. جلال‌الدین همایی، مقاله «شعوبیه» خود را بر اساس رساله کتاب‌العرب ابن‌قتیبہ به رشته تحریر درآورده است و ضمن بیان وجه تسمیه شعوبیه، خلاصه‌ای از رساله کتاب‌العرب را در مقاله خود آورده است.

از آن‌جا که فرضیه ما در این تحقیق این است که اسلام‌گرایی در ایران پاسخ و واکنشی افراطی به تندروی‌های شعوبیان و محصول عدم تفکیک بین اسلام و عنصر عرب در میان ایرانیان در قرون نخستین اسلامی بوده است، ناگزیر ابتدا نگاهی به جریان افراطی شعوبیه و دلایل شکل‌گیری آن در ایران خواهیم داشت و سپس به معلول و پی‌آمد آن، که همانا پیدایش جریان تند و متعصب اسلام‌گرایانه بوده است، می‌پردازیم.

شعوبی‌گری

یکی از راه‌های ایجاد حس هویت در سطح ملی - به‌ویژه در زمان شکست‌ها و بحران‌ها - پناه‌بردن به تاریخ و ذکر افتخارات تاریخی است. در پی تحقیر ایرانیان توسط اعراب فاتح، ابن‌مقفع، نه از طریق شعر و تفاخر به آباء و اجداد خود و تحقیر اعراب، بلکه با ظرافت هرچه تمام‌تر از طریق ترجمه کتب مربوط به ایران پیش از اسلام، به مقابله با شرایط پیش رو پرداخت و درصدد برآمد ملت خود را به وسیله نشر ادبیات و سیاست و تاریخ ایران در جهان زنده کند (الفاخوری، ابن‌مقفع، ۱۸). حمزه اصفهانی نیز در کتاب «سنی الملوک الارض والانبیاء»، اطلاعات فراوانی درباره تاریخ ایران باستان گردآوری نمود. این فعالیت، روشنگر آن است که وی می‌کوشید تا آگاهی از گذشته ایرانیان، در صدر معلومات هم‌تباران مسلمانان قرار گیرد (گل‌زیهر، ۲۴۴).

در قرون نخستین اسلامی، معرفی خود با اتکا به ذخائر و داشته‌های ایران باستان،

بیش از همه و به صورت بارزتر، در آثار و اقوال شعوبیان تجلی یافته است. این جریان فکری که جوانه‌های آن را می‌توان در اواخر عهد اموی، با ظهور اسماعیل بن یسار^۱ مشاهده کرد، با روی کار آمدن عباسیان نمایان شد و در اواسط قرن دوم با بشار بن برد طخارستانی، اوج گرفت. تجلی این نهضت در دوره عباسی، تا حدود زیادی معلول تحقیر، تبعیض، فشارها و نامهربانی‌هایی بود که در سراسر عهد اموی بر اهل ذمه و موالی وارد آمده بود؛ اما به علت سختگیری‌ها و کنترل شدید حاکمان آن عهد، مجالی برای ظهور و بروز نیافت. با رفع آن فشار و با اتکا به قدرت، نفوذ و آزادی‌هایی که ایرانیان در عهد عباسی به دست آوردند، اصحاب این نهضت عقده گشودند و در ابتدا با جریان معتدل «اهل تسویه» یعنی برابری عرب و عجم و سپس با جریان تند و افراطی «اهل تفضیل» روی صحنه آمدند. جریان اخیر، به تساوی با اعراب قانع نبود و پیوسته بر برتری عجم بر عرب پای می‌فشرد و ادله گوناگونی بر آراستگی عجم به انواع هنرها و فضائل و تهی بودن عرب از هرگونه هنر و دانش و صنعتی که بتوان بدان مباحثات کرد، ارائه می‌کردند.

مرحله بعدی (سوم) جنبش شعوبیه، مخالفت با عرب و هرچه منسوب به او، حتی دین اسلام است (همایی، ۱۳۰۱). اهل تفضیل در زمان حکومت بنی عباس بیشتر شدند، تا آنجا که بعضی گفته‌اند لفظ شعوبیه بر افراطیون این نهضت فکری بیشتر اطلاق می‌شد تا بر کسانی که طرفدار مساوات انسان‌ها بودند (ممتحن، ۱۹۶).

تقریباً تمام تحقیقاتی که در مورد نهضت شعوبیه، به‌طور کلی و یا در مورد یکی از نمایندگان آن، به‌طور خاص انجام شده است، بر این موضوع اتفاق نظر دارند که این جنبش، واکنشی به شرایط بد و نامناسب ایرانیان در دوره اموی بوده است. حسین عطوال، اسباب برآمدن شعوبیه را به سه دسته تقسیم می‌کند: «الف) اجتماعی: نظر عرب به موالی، نظر آقا به بنده بوده. موالی را با کنیه نمی‌خواندند؛ در یک صف با آنها راه نمی‌رفتند و...؛ ب) سیاسی: عدم شرکت موالی در امور سیاسی. موالی به عنوان والی،

۱. وی ضمن افتخار به نژاد و گذشته خود، طی مقایسه‌ای اعراب را تحقیر نموده و به سخره می‌گیرد: «نژاد من اصیل و صاحب تاج است... انصاف داشته باشید و از گذشته ما کسب اطلاع کنید. ما دختران خود را نیکو می‌داشتیم و شما آنان را زنده در خاک می‌کردید» (اصفهانی، ۵۳۸/۴).

قاضی و یا امام جماعت انتخاب نمی‌شدند؛ حتی از پیوستن آنها به سپاه عربی هم جلوگیری می‌کردند؛ ج) اقتصادی: اخذ جزیه از موالی و وضع بد اقتصادی آنها» (عطوال، ۱۵۱-۱۵۳).

این‌گونه است که صمیلی، بشاربن‌برد را محصول تحقیرها و نامهربانی‌های عرب به موالی می‌داند (الصمیلی، ۱۲-۱۳ و ۵۲). کسی که خطاب به یک عرب این‌گونه می‌سراید: «به خدا اصل من از زر ناب پاک‌تر و فرع من از فعل ابرار پاکیزه‌تر است و اما تو در روی زمین هیچ سگی نیست که آرزو کند، با تو هم‌نسب باشد» (اصفهانی، ۱۴۲/۳) و در جایی دیگر خطاب به شاعری تازی که زبان به تحقیر وی گشوده بود، به خشم آمد و چنین سرود: «ای فرزند زن چوپان و مرد چوپان! به فرزندان آزادگان فخر می‌فروشی! همین زیان تو را بس است»^۱. همچنین بشار در ذمّ عصا و حمل کردن عصا توسط اعراب، شعر سروده است. از این رو، جاحظ جلد سوم کتاب «البيان والتبيين» را که در رد شعوبیه نگاشته بود، «کتاب العصا» نامید (جاحظ، ج ۲۶/۳). حماد عجرد در شعری، بشار را زندیق خواند (جاحظ، الحیوان، ۴/۴۷۹). از دیگر اتهاماتی که به بشار زده شده، این است که وی رأی ابلیس را در برتری آتش بر خاک، بر طریق صواب می‌داند (جاحظ، ج ۳۸/۱) و در همین راستا به برتری ابلیس بر آدم معتقد است؛ چراکه جوهر ابلیس از آتش تابناک است و جوهر آدم از خاک تیره^۲ (طخارستانی، ۱۲۵). در محله کرخ بغداد، بشار شعر خود را از زبان کنیزک خواننده شنید و به طرب آمد و گفت: این شعر از سوره حشر برتر است (اصفهانی، ج ۱۴۷/۳).

اطلاعات بیشتر و دقیق‌تر در مورد نوع، عمق و شدت حملات و اتهامات شعوبیان به اعراب را می‌توان از آثار مخالفین شعوبیه استخراج نمود. جاحظ از مشاهیر مخالفان شعوبیه، در جلد سوم البیان والتبيين تحت عنوان «کتاب العصاء»، ابتدا به طرح دیدگاه‌های شعوبیان پرداخته و سپس به پاسخ‌گویی آنها اقدام نموده است. عنوان این کتاب را از آن‌رو عصا نامیده است که ایرانیان شعوبی مسلک، به شدت به عادت حمل

۱. تفاخر یا بن راعیه وراع بنی الاحرار حسبک من خسار

۲. برتری آتش بر خاک و هر چیز دیگر، از آموزه‌های دین زرتشت است و رسوبات آئین کهن را در ذهن بشار نشان می‌دهد.

چوب‌دستی (عصا) توسط اعراب در هر حالتی ایراد گرفته و آنها را مورد تمسخر قرار می‌دادند. «پس چگونه است که ایرانیان باستان، یونانیان، هندیان که آثار فراوانی از علم و ادب و خطابت برجای گذاشته‌اند، بین آنها اثری از استفاده از عصا، مهمیز و چوب‌دستی نبوده است. از آنجایی که اعراب، چوپان و شترچران بوده‌اند، برحسب عادت عصا بر دست گرفته‌اند». از دیگر انتقادات به اعراب، طرز ادای کلمات آنها بود. «چون با شتر بسیار سروکار داشته‌اید، مخارج حروف شما دشوار گشته است؛ گویی که با انسان کر سخن می‌گویید». جاحظ با استدلال‌های درست و نادرست، به دفع شبهات وارده می‌پردازد (جاحظ، ج ۳، ۱۰-۱۲).

از دیگر کسانی که با مطالعه آثارش می‌توان به آراء و عقاید شعوبیان پی برد، ابن‌قتیبه دینوری است. در ادامه، ضمن تحلیل و ارزیابی نگرش هویتی ابن‌قتیبه (رویکرد اسلام‌گرایانه) و همفکرانش، به زمینه‌ها و دلایل تکوین چنین رویکردی در ایران خواهیم پرداخت.

ابن‌قتیبه دینوری

ابومحمد عبدالله بن مسلم بن قتیبه، در سال ۲۱۳ ه.ق در کوفه (به قولی بغداد) زاده شد و اصل او به مرو باز می‌گردد. وی در بغداد پرورش یافت و علوم مختلفی از جمله تفسیر، لغت، حدیث، نحو و ادب و تاریخ را نزد اساتیدی چون اسحاق بن راهویه و ابوحاتم سجستانی فرا گرفت (فروخ، ۳۲۹). او مدتی مقام قضاوت شهر دینور را به عهده داشت و بدین سبب به دینوری ملقب شد (ابن‌ندیم، ۷۷؛ ابن‌خلکان، ۴۳/۳). وی در سال ۲۷۶ ه.ق در بغداد وفات یافت (بغدادی، ۱۶۸/۱۰) و آثار فراوانی بر جای نهاد که مهم‌ترین آنها «غریب القرآن»، «غریب الحدیث»، «مشکل الحدیث»، «المعارف»، «عیون الاخبار»، «ادب الکتاب» و «الشعر و الشعراء» است (همو؛ سمعانی، ۳۴۰/۱۰؛ الفاخوری، تاریخ ادبیات عربی، ۵۴۴).

اما اثری که او را به چهره‌ای ضدشعوبی و عرب‌ستا مشهور نموده، «کتاب العرب» است که به نام‌های «الرد علی الشعوبیه»، «فضل العرب علی العجم»، «فضل العرب والتنبیه علی علومها» و «ذم الحسد» نیز نامیده شده است. کتاب، با ذم حسد و این باور

که شعوبیان از فرط حسادت هرگونه فضیلتی را از اعراب منکر شده و آنها را به هرگونه زشتی آلوده‌اند، آغاز می‌شود (دینوری، الرد علی الشعوبیه، ۳۴۴). دینوری در آثار خود برخی از شعوبیان را با ذکر نام مورد عتاب و خطاب قرار می‌دهد که شاخص‌ترین آنها ابو عبیده معمر بن مثنی است. وی در کتاب «المعارف» چنین آورده است: «ابو عبیده نسبت به اعراب بغض می‌ورزید و در مثالب آنها کتاب‌ها نوشته است» (دینوری، المعارف، ۵۴۳) و در کتاب الرد علی الشعوبیه، اولین فردی را که از شعوبیان نام می‌برد و به عقایدش می‌تازد، معمر بن مثنی است و او را در ذکر مثالب عرب، تندروتر از همه شعوبیان معرفی می‌کند. اگرچه تمایلی به بیان عقاید وی نشان نمی‌دهد و می‌گوید: «نمی‌خواهم گفته‌های او را بیاورم تا مبدا جاودان شود»، ولی به برخی از آنها اشاره می‌کند و می‌گوید ابو عبیده به قرآن احتجاج می‌جوید و از حق، باطل استخراج می‌کند (دینوری، الرد علی الشعوبیه، ۳۴۶).

ابن قتیبه بیش از همه، از تفاخر عامه مردم به پرویز و کسری خشمگین است و می‌گوید اگر اینها از بزرگان هستند، پس ادنیاء و دباغون و ارادل ناس و چوپانان ایران کجا رفته‌اند (همو، ۳۵۱). وی در کتاب الرد علی الشعوبیه، برخی ادعاهای برتری جویانه ایرانیان نسبت به اعراب، مانند این دعوی که همه پیامبران مگر چهار تن (هود، صالح، شعیب و محمد) از عجم‌اند، را بیان می‌کند و در صدد پاسخگویی برمی‌آید (همو، ۳۵۴). ابن قتیبه همچنین برخی وجوه برتری عرب بر عجم را برمی‌شمارد (همو، ۳۵۳-۳۵۴)؛ از جمله به طور مبسوط درباره شجاع‌تر بودن اعراب نسبت به ایرانیان، داد سخن سر می‌دهد و این‌گونه استدلال می‌کند که اگرچه در جریان حمله اعراب مسلمان به ایران و سایر بلاد، ایرانیان از جهت مال، سلاح، تعداد نفرات، تدبیر جنگی و غیره بر اعراب برتری داشته‌اند؛ اعراب با اتکا به شجاعت خود بر اقوام بسیاری از جمله ایرانیان چیره شدند (همو، ۳۷۰). همچنین مسئله ازدواج با محارم را که ایرانیان باستان بدان قائل بودند، پیش می‌کشد و با تفاخر می‌گوید اعراب عهد جاهلی آن را مکروه می‌پنداشتند (همو، ۳۷۲). می‌توان گفت یکی از حربه‌های اعراب و ایرانیان اسلام‌گرا جهت تحقیر «عجمان» و مقابله در برابر شعوبیان، اشاره به سنت ازدواج با محارم در ایران باستان بوده است؛ تا جایی که شدیدترین و وقیحانه‌ترین سخنان نسبت به هم‌وطنان خود، از

دهان صاحب‌بن‌عباد خارج شده است. روایت شده است که صاحب، فردی ایرانی را که در اشعارش به آباء و اجداد خود تفاخر نموده و اعراب را به دلیل خوردن مار تحقیر نموده بود، با الفاظی زشت مورد عتاب و خطاب قرار داده و او را با موضوع تمایل ایرانیان به همبستری با خواهران و مادران خود، هجا گفت (ثعالبی، ۲۴۴/۳؛ آل یاسین، ۶۵). صاحب‌بن‌عباد می‌گفت: «احدی را نمی‌شناسم که عجم را بر عرب فضیلت نهد و عرقی از مجوسیت در او نباشد» (آذرنوش، ۱۹۵؛ بهمنیار، ۱۰۲-۱۰۳).

بدیع‌الزمان همدانی، شاگرد و منشی صاحب، گوی سبقت را از استاد ربوده و نه تنها به کلی از تمام آنچه به آیین و فرهنگ ایرانی مربوط می‌شود، دست کشیده است، بلکه تمام آداب و سنن ایرانی، اعم از جشن‌های سده، مهرگان و نوروز را به سخره گرفته، دین آنها را مظهر شرک دانسته، وعده جهنم و آتش سوزان به هم‌وطنان زرتشتی خود می‌دهد و در نهایت همانند تازیان از تصرف ایران به دست اعراب مسلمان، شادمان است و آن را «امر الهی» به سبب بیزاری خداوند از «دین‌های عجمان» معرفی نموده است^۱ (ثعالبی، ۳۰۴/۴؛ ذکاوتی قراگزلو، ۲۵؛ آذرنوش، ۱۹۲-۱۹۳).

یکی از راه‌های ابراز تفاخر نژادی شعوبیان، ستودن یک ایرانی و قوم او بوده است. چنان‌که از ایران‌گرایان و شعوبیانی مانند بشاربن‌برد طخارستانی، اشعاری در مدح خالد برمکی و آباء و اجداد و قوم او برجای مانده است (اصفهانی، ۱۲۱/۳، ۱۳۴ و ۱۴۱). گویا ابن‌قتیبه به منظور خنثی نمودن این‌گونه تدابیر ایرانیان، در کتاب «امامت و سیاست» زمانی که حکایت قتل عام خاندان ایرانی برامکه را عنوان می‌کند، به تعریف و تمجید فراوان و بسیار اغراق‌آمیز از هارون‌الرشید می‌پردازد و می‌گوید: «عمروبن‌بحر جاحظ از سهل‌بن‌هارون چنین روایت می‌کند؛ به خدا سوگند اگر سخنی مسجع و منظوم وجود داشته باشد، مرهون یحیی‌بن‌خالدبن‌برمک و جعفربن‌یحیی می‌باشد، و اگر سخنی را بتوان به صورت درّ و گوهر تصور کرد، سخن آن‌دو است؛ ولی با این وجود، سخن آن‌دو در مقابل سخنان هارون‌الرشید همچون سخن نادانان و آمیین است». در نهایت این‌که ابن‌قتیبه به نقش هارون در انقراض خاندان برمکیان اشاره‌ای ندارد و آن را

۱ - «این است این عید [سده]، این است گمراهی بزرگ، ایشان آتشی بر می‌افروزند که وعده گاهشان است... جشن آتش افروزان جشن دروغ و تهمت است. شعار آتش شعار شرک است...»

با سکوت برگزار می‌کند و آنچه بر سر آل برمک آمده را «قضای فرود آمده» ای می‌داند که «از آن گریزی نبود» (دینوری، امامت و سیاست، ۳۹۲ و ۳۹۷).

ابن قتیبه برای نشان‌دادن برتری عرب بر عجم، از آوردن احادیث جعلی نیز خودداری نمی‌کند. وی از پیامبر ﷺ نقل می‌کند که «همانا یک مرد قریشی به اندازه دو مرد غیرقریشی نیرو و توان دارد» و یا این‌که پیامبر ﷺ خطاب به سلمان فارسی گفت: «ای سلمان! بدخواه من مباش. سلمان گفت چگونه بدخواه شما باشم؟ پیامبر ﷺ گفت بدخواه عرب مباش تا بدخواه من نباشی»^۱ (دینوری، الرد علی الشعوبیه، ۳۷۴-۳۷۵). مطالب این کتاب چنان تند و جانب‌دارانه است که حتی واکنش ابوریحان بیرونی را نیز برانگیخت و او را وادار به پاسخ‌گویی نمود. ابوریحان در «آثار الباقیه»، ضمن رد ادعای این کتاب مبنی بر برتری اعراب در علم هیئت و نجوم بر سایر امم، دربارهٔ دینوری می‌گوید: «این مرد در هر مبحثی وارد می‌شود افراط می‌کند... و کلام او در این کتاب به کینه‌ها و دشمنی‌هایی که با ایرانیان دارد دلالت می‌کند؛ زیرا به این اندازه هم راضی نشد که اعراب را به ایرانیان برتری دهد؛ بلکه ایرانیان را از اراذل امم و پست‌ترین مخلوق‌ها دانسته است» (بیرونی، آثار الباقیه، ۳۷۰).

عمق و میزان افراط ابن قتیبه در جانب‌داری متعصبانه و کورکورانه از اعراب مسلمان در برابر هموطنان عجمش، آن‌گاه بیشتر روشن می‌شود که بدانیم ابوریحان بیرونی، خود از جمله اسلام‌گرایان متعصب است که این‌گونه برآشفته و در مقام پاسخ‌گویی برآمده است! چراکه بیرونی با عدم پذیرش و رد تفکرات ایرانیان باستان و هرآنچه در دایرهٔ آموزه‌های دین اسلام نمی‌گنجید، ارتباط خود را با گذشته و آداب سنن ایرانی به کمترین حد خود تنزل داد و به تعالیم جدید روی آورد. وی تطبیق فریدون بر نوح علیه السلام را که توسط برخی ایرانیان انجام شده بود، به صراحت مورد انتقاد قرار داده و می‌گوید: «این سخنان، ژاژخایی و هرزه‌درایی است» (همو، ۱۷۷). از نظر او، نخستین انسان کسی جز آدم نبوده است (بیرونی، تحدید النهایات، ۱۰۹). وی در کتاب «الجماهر فی الجواهر»، دربارهٔ میزان شگفت‌آور ثروت پادشاهان ایران در عهد ساسانی می‌گوید: «این

۱. «لا تبغض العرب، فتبغضنی».

را به جز حماقات عجم به شمار نمی‌آورم» (بیرونی، الجماهر فی الجواهر، ۱۴۸). همچنین ابوریحان هیچ‌گونه اعتقادی به زبان فارسی نداشت و آن را تنها برای بیان داستان‌های شبانه مناسب می‌دانست. (بیرونی، الصيدنه فی الطب، ۱۶۹). به باور او «اگر مرا به عربی دشنام (هجا) گویند، دوست‌تر دارم تا به فارسی ستایش (مدح) نمایند» (همو، ۱۶۹). البته باید گفت که کلام بیرونی تندتر و اغراق‌آمیزتر از مطالب دینوری در مورد ایرانیان است.

دینوری در اواسط کتاب العرب، به برابری همهٔ ابناء بشر اعم از عرب و عجم اعتراف می‌کند: «سخن منصفانه این‌که همانا انسان‌ها از پدر و مادر واحدی‌اند و از خاک‌اند و به خاک برمی‌گردند» (دینوری، الرد علی الشعوبیه، ۳۵۶). این معنا از نگاه ابن‌عبدربه نیز دور نمانده است. وی در کتاب «عقد الفرید» می‌گوید: «ابن‌قتیبه در کتاب تفضیل عرب، ابتدا به فضایل عرب پرداخته، سپس آن‌چه که گفته را نقض کرده و گفته است معتدل‌ترین عقیده این است که کلیهٔ انبای بشر از خاک به وجود آمده‌اند و به خاک نیز برمی‌گردند و کس را بر دیگری برتری نیست» (عبدربه اندلاسی، ۳، ۴۱۱-۴۱۲).

چهرهٔ دیگر ابن‌قتیبه، بیش از همه در کتاب مهم و معتبر عیون الاخبار و هنگامی که به‌طور مکرر از تاریخ ملوک عجم یاد می‌کند، رخ می‌نماید. احمد اشرف بر این باور است که ابن‌قتیبه به گونه‌ای استادانه به ساختن تاریخ ایران پرداخت: «مورخین ایرانی عربی‌نویس، به معرفی موضوعات مربوط به ایران پرداختند و در آثارشان مکرر به ایران و ایرانی (فرس و عجم) ارجاع داده شده است. از جمله برجسته‌ترین آنها، ابن‌قتیبه دینوری است که در عیون الاخبار^۱ به مناسبت‌های مختلف به تاریخ ایران و میراث فرهنگی آنها اشاره دارد» (Ashraf, March 30, 2012: Iranica.com).

ابن‌قتیبه در این کتاب به‌طور گسترده از منابع ایرانی، چون «آیین‌نامه»، «التاج»، «کتاب

۱. این کتاب در چهار جلد و ده بخش تنظیم شده است. بخش‌ها یا «کتاب‌های» ده‌گانهٔ عیون، عبارت‌اند از: کتاب السلطان، کتاب الحرب، کتاب السؤدد، کتاب الطبايع، الاخلاق المذمومه، کتاب العلم والبيان، کتاب الزهد، کتاب الاخوان، کتاب الحوائج، کتاب الطعام و کتاب النساء.

ابرویز» و سایر کتب ایرانی بدون ذکر نام، بهره برده است^۱ (دینوری، عیون الاخبار، ۲۳۶/۱ و ۲۶۱). برای نمونه، در فال‌زدن و پیش‌گویی (همو، ۳۲۹/۱)، در آداب سوارکاری (همو، ۲۱۷/۱) و آداب غذاخوردن (همو، ۲۴۴/۳) از کتاب آیین‌نامه؛ در امر کتابت و کتاب (همو، ۱۰۵/۱) و در خیانت‌های عمال و کارگزاران (همو، ۱۲۵/۱) از کتاب التاج؛ در امر اختیارات عمال (همو، ۷۰/۱) و مشاوره و شرایط مشاوران (همو، ۸۵/۱) از کتاب ابرویز، استفاده کرده است. وی همچنین از «ادب الکبیر و ادب الصغیر» ابن مقفع، که به نوبه خود از آموزه‌های ایران باستان متأثر بوده،^۲ بهره برده است (همو، ۷۴/۱، ۷۶، ۸۵، ۲۵۸ و ۴۰۴؛ همو، ۱۲/۲، ۳۲ و ۱۳۷).^۳ ابن قتیبه به‌طور گسترده از بزرگان ایرانی مانند بزرجمهر (همو، ۹۴/۱ و ۳۷۷؛ همو، ۱۳۶/۲، ۱۳۷، ۱۳۸ و ۱۴۲؛ همو، ۱۱۸/۳، ۱۹۷، ۲۱۳ و ۳۱۷)، کسری (همو، ۵۹/۱، ۱۷۳ و ۳۴۳؛ همو، ۱۴۳/۲ و ۱۴۵؛ همو، ۲۲۱/۳)، شاپور (همو، ۱۳۲/۳) و خسرو پرویز (همو، ۴۰۳/۱) در تأیید و تصدیق گفته‌های خود شاهد می‌آورد. وی با استفاده از خدای‌نامه‌ها و آیین‌نامه‌های ترجمه‌شده به زبان عربی، تقریباً تمام تکنیک‌های ارتش ایران باستان در جنگ، دفاع، آرایش سپاه، تاکتیک‌های نظامی، جنگ روانی و... را در کتاب عیون الاخبار آورده و در جاودان کردن میراث ایرانی، همانند فردوسی نقش مهمی ایفا نموده است (سبزیان‌پور و

۱. با ذکر عبارت «قرات فی کتب العجم»

۲. ابن مقفع در «الادب الکبیر» می‌گوید مردم بدون مال می‌توانند زندگی کنند، ولی شاه بدون مال پشتوانه‌ای ندارد (ابن مقفع، ۵۴). وی در «الادب الصغیر» عبارت «لا رای والقوه الا بالمال» (ابن مقفع، ۱۲۸) را می‌آورد که یادآور آموزه‌های عهد ساسانی است (ابن خلدون، ۷۱/۱). این آموزه‌ها در جاهای دیگر به صورت پرنگ‌تر مشاهده می‌شود. در ادب الکبیر به والی توصیه می‌شود که «باید از انسان‌های بزرگوار گرسنه و دون‌پایه دون ترسید...؛ زیرا انسان بزرگوار اگر گرسنه شود، حمله‌ور می‌شود و انسان‌های پست هرگز سیر نمی‌شوند» (ابن مقفع، ۶۳). این تفکر، کاملاً متأثر از لزوم حفظ طبقات اجتماعی در عهد ساسانی است (تسنر، ۱۳) و ترجمه‌ای از این عبارت پندنامه اردشیر بابکان می‌تواند باشد: «هرگز نباید از هیچ‌چیز بیش از این ترسید که سری دم، یا دمی سر گردد؛ یا بزرگی بی‌نوا شود، یا پستی به نوا رسد» (ابن مسکویه، ۱۲۱/۱). شوقی ضیف بر این باور است که ابن مقفع مجموعه‌ای از آموزه‌ها و عقاید عهد ساسانی را در آثار خود گرد آورده است (ضیف، ۵۱/۳).
 ۳. در برخی مواقع، هرچند نویسنده از ذکر نام کتاب خودداری می‌کند، ولی می‌توان از تطابق مطالب آن با آثار ابن مقفع، متون مرجع نویسنده را دریافت؛ مثلاً در جایی که می‌گوید: «پادشاهی سه‌گونه است؛ پادشاهی دین، پادشاهی تدبیر و پادشاهی هوی»، نقل و قول مستقیم از ادب الکبیر ابن مقفع می‌نماید (ابن مقفع، ۶۰).

قنبری، ۹۵-۹۹). ابن قتیبه در کتاب المعارف نیز به نقل از کتاب «سیر العجم»، از تاریخ ایران سخن گفته است^۱ (دینوری، المعارف، ۵۷). مجموع آنچه ابن قتیبه در آثار خود آورده است، سبب شده تا معاصرینی چون احمد امین و ممتحن، هم‌صدا با ابن‌عبدربه رأی به تناقض فکری، اضطراب، تردید و دودلی دینوری بدهند (ممتحن، ۲۶۶-۲۶۸؛ عبدربه اندلاسی، ۴۱۱/۳ و ۴۱۲).

نتیجه

با توجه به داده‌های تاریخی موجود، کسانی مثل صاحب‌بن‌عباد، بدیع‌الزمان همدانی، ابوریحان بیرونی و ابن قتیبه دینوری را می‌توان از منظر هویتی در جرگه اسلام‌گرایان جای داد؛ زیرا همان‌طوری که اشاره شد، آنها عرب را برابر با اسلام پنداشته، بسیاری از مفاخر اسلام را برای قوم عرب ثبت نموده و به مقابله با کسانی پرداختند که قوم عرب را تحقیر می‌کردند. در این میان، ابن قتیبه دینوری وضعیتی خاص و منحصر به فرد دارد؛ زیرا هم آثارش به او چهره یک عالم ضدشعوبی و عرب‌ستا می‌دهد و هم سعی او را در زنده کردن ملت خود، به وسیله نشر ادبیات، سیاست و تاریخ ایران نشان می‌دهد. ابن قتیبه در بیشتر مواقع، به وضوح درصدد اثبات وجه بطلان آراء شعوبیان و هموطنانش در طعن و سرزنش اعراب و همچنین نشان‌دادن وجوه برتری اعراب بر ایرانیان است؛ در عین حال، در برخی موارد به تساوی همه «ابنای بشر» نیز اعتراف می‌کند. وی همچنین با اشارات مکرر به ایران و ایرانی (فرس و عجم) در برخی آثارش، بُعد تاریخی هویت ملی^۲ را زنده نموده و دوشادوش کسانی مانند ابن‌مقفع، حمزه اصفهانی، فردوسی و... به تداوم «هویت ایرانی» در دوران اسلامی کمک شایانی نموده است.

از آن‌جا که در منابع یا در کتاب‌های ابن قتیبه، تصریح به تاریخ تدوین آثار یا قرآینی که ما را به آن راهنمایی کند، اندک است، زمان‌بندی آثار او چندان آسان نیست و

۱. نولدکه برآن است که این کتاب، احتمالاً همان «خدای‌نامه» ترجمه ابن مقفع است (نولدکه، ۲۳).

۲. بُعد تاریخی هویت ملی عبارت‌اند از: آگاهی مشترک افراد یک جامعه از گذشته تاریخی و احساس دل‌بستگی به آن (میلر، ۳۰).

نمی‌توان از تحول فکری نویسنده در گذر زمان با قاطعیت سخن گفت. شاید بتوان گفت نویسنده دچار تناقضات فکری بوده و نتوانسته رویه ثابتی را در آثارش پیش گیرد و یا بنا به نظر احمد امین، دچار تردید بوده است؛ اما آنچه به حقیقت نزدیک‌تر به نظر می‌رسد، این است که مطالب ضدایرانی و عرب‌مآبانانه اسلام‌گرایانی چون صاحب‌بن‌عباد، بدیع‌الزمان همدانی، ابوریحان بیرونی و ابن‌قتیبه دینوری، واکنشی تند به برخی شعوبیان افراطی، مانند بشار بوده که مجموعه‌ای از تفکرات حب وطن، افتخار به تاریخ، ذم و تحقیر اعراب، عدم پایبندی به شاعران اسلامی، به سخره‌گرفتن آداب و قواعد اسلام و... را در خود جمع نموده بودند. بدون تردید یکی دیگر از دلایل تفضیل عرب بر عجم از جانب جریان هویتی اسلام‌گرا در ایران دوران نخستین اسلامی، به جهت شدت تمایلات اسلام‌گرایانه این گروه و عدم تمایز بین عرب و دین اسلام بوده است؛ چراکه آنان عرب را با اسلام یکی پنداشته، بر آن بوده‌اند که هرگونه وهنی به عرب، سستی دین اسلام را در پی دارد. بنابراین، در مقام دفاع از اسلام و عرب، به‌گونه‌ای توأمان برمی‌آمدند. به دیگر سخن، بینش اسلام‌گرایانه علاوه بر عدم تمایز بین اسلام و عرب، محصول ارادت و تعصب این دانشمندان ایرانی به دین اسلام بوده است.

منابع

- ابن خلدون، عبدالرحمن، مقدمه، ج ۱، ترجمه احمد پروین گنابادی، چاپ هفتم، تهران: علمی فرهنگی، ۱۳۶۹ش.
- ابن خلکان، وفیات الاعیان و انباء ابناء الزمان، ج ۳، حقه احسان عباس، بیروت: دار الاحیاء التراث العربی، بی تا.
- ابن مسکویه رازی، ابوعلی، تجارب الامم، ج ۱، ترجمه ابو القاسم امامی، تهران: سروش، ۱۳۶۹ش.
- ابن مقفع، عبدالله، الادب الصغیر و الادب الکبیر، آثار الکامله، حقه عمر الطباع، بیروت: شرکه دار الارقم بن ابی ارقم، ۱۴۱۸ق/۱۹۹۷م.
- ابن ندیم، محمد بن اسحاق، الفهرست، ترجمه محمدرضا تجدد، چاپ سوم، تهران: امیرکبیر، ۱۳۶۶ش.
- احمدی، حمید، «هویت و قومیت در ایران»، در *هویت در ایران*، به کوشش علی اکبر علیخانی، تهران: سازمان انتشارات جهاد دانشگاهی، ۱۳۸۰ش.
- اشرف، احمد، «بحران هویت ملی و قومی در ایران» در *ایران؛ هویت، ملیت، قومیت*، به کوشش حمید احمدی، تهران: مؤسسه تحقیقات و توسعه علوم انسانی، ۱۳۸۳ش.
- اصفهانی، ابوالفرج، الاغانی، چاپ اول، بیروت: دار احیاء التراث العربی، ۱۴۱۵ق.
- آذرنوش، آذرتاش، چالش میان فارسی و عربی، چاپ دوم، تهران: نشر نی، ۱۳۸۷ش.
- آل یاسین، محمد حسین، صاحب بن عباد حیات و ادبه، بغداد: دارالمعارف، ۱۳۷۶ق.
- بغدادی، خطیب، تاریخ بغداد، ج ۱۰، طبع الاولی، بیروت: دارالکتب العلمیه، ۱۴۱۷ق.
- بهمینار، احمد، صاحب بن عباد، به کوشش محمد ابراهیم باستانی پاریزی، چاپ دوم، تهران: دانشگاه تهران، ۱۳۸۳ش.
- بیرونی، ابوریحان، الصیدنه فی الطب، ترجمه باقر مظفرزاده، تهران: فرهنگستان زبان و ادب فارسی، ۱۳۸۳ش.
- بیرونی، ابوریحان، تحدید النهایات، لامکن لتصحیح مسافات المساکن، ترجمه احمد آرام، تهران: دانشگاه تهران، ۱۳۵۲ش.

- بیرونی، ابوریحان، *الجواهر فی الجواهر*، تحقیق یوسف الهادی، الطبعة الاولى، تهران: شرکت النشر و العلمی الثقافی، ۱۳۷۴ش.
- بیرونی، ابوریحان، *آثار الباقیه عن القرون الخالیه*، ترجمه اکبر سرشت، تهران: انتشارات امیر کبیر، ۱۳۷۷ش.
- تنسر، *نامه تنسر به جشنسلف*، ترجمه از پهلوی به عربی ابن مقفع، ترجمه از عربی به فارسی ابن اسفندیار، به کوشش مجتبی مینوی، تهران: مطبوعه مجلس، ۱۳۱۱ش.
- ثعالبی، ابی منصور عبدالملک، *یتیمه الدهر فی محاسن اهل العصر*، ج ۳ و ۴، شرح و تحقیق مفید محمد قمیحه، الطبعة الاولى، بیروت: دارالکتب العلمیه، ۱۴۲۰ق/۲۰۰۰م.
- جاحظ، ابوعثمان عمرو بن بحر، *الحيوان*، بیروت: دارالکتب العلمیه، ۱۴۲۴ق.
- جاحظ، ابی عثمان عمرو بن بحرین محبوب، *البيان و التبيين*، شارح حسن ندوبی، الطبعة الاولى، قم: منشورات الارومیه، ۱۳۴۵ق.
- دینوری، مسلم بن قتیبه، *امامت و سیاست (تاریخ خلفاء)*، ترجمه ناصر طباطبایی، تهران: ققنوس، ۱۳۸۰ش.
- دینوری، مسلم بن قتیبه، «*کتاب العرب او الرد علی الشعبیه*» در *رسائل البلاء*، اختیار و تصنیف محمد کرد علی، الطبعة الرابعه، قاهره: مطبوعه لحنه التألیف و الترجمة والنشر، ۱۳۷۴ق.
- دینوری، مسلم بن قتیبه، *المعارف*، به تحقیق ثروت عکاشه، طبع الثانيه، قاهره: الهیئه المصریه العامه للکتاب، ۱۹۹۲م.
- دینوری، مسلم بن قتیبه، *عیون الاخبار*، بیروت: دار الکتب العلمیه، ۱۴۱۸ق.
- ذکاوتی قراگوزلو، علی رضا، *بديع الزمان همدانی و مقامات نویسی*، چاپ اول، تهران: اطلاعات، ۱۳۶۴ش.
- سبزیان پور، وحید و کاوه قنبری، «*بررسی تطبیقی آئین سپاهیگری ایران باستان با استناد به عیون الاخبار ابن قتیبه و شاهنامه فروسی*» *کاوش نامه ادبیات تطبیقی*، دانشگاه رازی کرمانشاه، سال پنجم، ش ۱۷، ۱۳۹۴.
- سمعانی، ابوسعید عبدالکریم بن محمد بن منصور التیمی، *الانساب*، ج ۱۰، تحقیق عبدالرحمن بن یحیی المعلمی الیمانی، طبع الاولى، حیدرآباد: مجلس دائره المعارف

- العثمانیه، ۱۳۸۲ق/۱۹۶۲م.
- شرفی، محمدرضا، «عوامل هویت و بحران هویت در ایران»، در *هویت در ایران*، به کوشش علی‌اکبر علیخانی، تهران: سازمان انتشارات جهاد دانشگاهی، ۱۳۸۰ش.
- الصمیلی، یوسف، *بشار بن برد شخصیت و منهجه الشعری*، بیروت: دارالوحده، ۱۹۸۴م.
- ضیف، شوقی، *تاریخ الادب العربی*، ج ۳، العصر العباسی الاول، طبعه خامسه، قاهره: دارالمعارف، بی تا.
- عبدربه اندلاسی، احمد بن محمد، *عقد الفرید*، ج ۳، حقه و علقه و حواشیه علی شیری، الطبقة الاولى، بیروت: دار الاحیای اثرات عربی، ۱۴۰۹ق.
- عطوال، حسین، *الزندقه و شعوبیه فی العمر العباسی الاول*، بیروت: دارالجلیل، بی تا.
- الفاخوری، حنا، *ابن مقفع، مقدمه و ترجمه عبدالهادی حائری*، بی جا، ۱۳۴۱ش.
- الفاخوری، حنا، *تاریخ ادبیات عربی*، ترجمه عبدالحمد آیتی، چاپ اول، تهران: انتشارات توس، ۱۳۶۱ش.
- فروخ، عمر، *تاریخ الادب العربی*، الطبعه الاسادسه، بیروت: دارالعلم للملایین، ۱۹۹۲م.
- گلدزیهر، رت، *شعوبیه*، ترجمه محمدحسین عضدانلو، ویرایش و پیوست محمدرضا افتخارزاده، جلد اول، تهران: مؤسسه نشر میراث‌های تاریخی اسلام و ایران، ۱۳۷۱ش.
- ممتحن، حسینعلی، *نهضت شعوبیه*، تهران: شرکت سهامی کتاب‌های جیبی، ۱۳۵۴ش.
- میلر، دیوید، *ملیت*، ترجمه داود غرایق‌زندی، تهران: تمدن ایرانی، ۱۳۸۳ش.
- نقیب‌زاده، احمد، «هویت ملی و عوامل بحران آن در ایران»، در *هویت در ایران*، به کوشش علی‌اکبر علیخانی، تهران: سازمان انتشارات جهاد دانشگاهی، ۱۳۸۰ش.
- نولدکه، تئودور، *تاریخ ایرانیان و عرب‌ها در زمان ساسانیان*، ترجمه عباس زریاب، چاپ دوم، تهران: پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی، ۱۳۷۸ش.
- همایی، جلال‌الدین، «شعوبیه»، *مجله مهر*، سال دوم، شماره ۱۲، ۱۳۱۴.
- Ashraf, Ahmad (2006) Iranian Identity: medieval Islamic period , Encyclopedia of Iranica, ed by: E. Yarshater, in: <http://www.Iranica.com> , March 30, 2012.

- Brown, Rupert (1985), *social identity*, The social science encyclopedia, Ed A. kuper & J. kuper, London, Routledge & Kegan paul.
- Mercer, Kobena (1990). *Welcome to the jungle: Identity and diversity in the post modern politics*. London, Lawrence and wishart.
- Sciolla ,Loredana (2005), *Identite*, Dictionnaire de la pensee sociologie, PUF.